

[Energiministeren]

som hr. Thorndahl kredser om, hvorvidt det er i strid med grundloven eller ikke i strid med grundloven osv. Vi har som samfund brug for en lov som den, vi har her, og det er rimeligt, at vi også anvender den sådan, som det er gjort her.

Så vil jeg stort set lade resten af det, der her blev sagt, ligge. Der er naturligvis tale om en permanent beredvillighed fra min side med hensyn til at give de oplysninger, der skal til for at dokumentere, i det omfang det kan dokumenteres, og det har lige så meget at gøre med statistikproblemer, som det har noget at gøre med, om det faktisk virker eller ikke virker.

Så siger hr. Thorndahl, at den første gang man brugte henvisningen til de 5 pct., havde man gjort det, man skulle for at nå de 5 pct., og at det derfor, da man kom til skatterne i juni, var nogle nye 5 pct. Hvis det virkelig var rigtigt, var det, der blev lavet med bekendtgørelsen i marts, meget effektivt. Men det har jeg i hvert fald ikke hævdet. Jeg har hævdet, at det faktisk har haft en virkning, at der i de oplysninger, vi har, er indicier, som siger, at det faktisk har haft en virkning. Nøjagtigt hvilken virkning er svært at sige, men jeg har også konkluderet i mit tidligere indlæg, som jeg havde håbet kunne være afsluttende, at der er brug for enhver foranstaltning, som faktisk virker.

(Kort bemærkning).

Thorndahl (FP):

For lige at klare begreberne over for energiministeren vil jeg sige, at det indgreb, som man gennemførte i marts 1979, bestod af 3 dele. Hastighedsbegrænsningerne, som ikke gav ret meget, sænkningen af rumtemperaturerne i de offentlige bygninger til 20° C – det var det, fru Lone Dybkjær i og for sig indirekte var inde på med sin konstatering af, at temperaturen her, og det må vel karakteriseres som en offentlig bygning, er på 22½° C, så den bestemmelse overtræder vi altså – og for det tredje, og det var det vigtigste, det tvungne tilsyn med oliefyrene. Det gav efter regeringens beregninger – dem skal jeg ikke kommentere, men bare referere – facit 5 pct. Det var det.

Så synes jeg, jeg må sige, at energiministeren skøjter temmelig let hen over problemerne. Det er der måske ikke noget at sige til,

forhandlingerne her taget i betragtning. Men jeg vil gerne afsluttende understrege, at energiministeren på regeringens vegne ikke – og han har haft lejligheden 3 gange – en eneste gang har givet nogen fornuftig begrundelse for, at disse hastighedsbegrænsninger, som blev indført den 9. marts 1979, blev indført med hjemmel i bemyndigelsesloven og ikke ved den sædvanlige lovgivningsmæssige procedure, hvor vi kunne have haft dem vedtaget til stadfæstelse i slutningen af marts måned. Forskellen var alene ca. 14 dages effekt på benzinformbruget til vore biler. 14 dages mulig beskeden effekt på, ja, formentlig vil effekten være helt umålelig.

Ministeren har altså ikke kunnet give nogen som helst begrundelse for – og det er nok, fordi der ikke findes nogen – at man ikke kunne vente til den 25. marts efter en almindelig folketingsbehandling, i stedet for at man hastede til at gennemføre en beslutning efter en bemyndigelseslovgivning. Der er ikke kommet en eneste fornuftig begrundelse her i dag fra ministeren, og det synes jeg faktisk, begrundelsen for beslutningsforslaget taget i betragtning, er en meget væsentlig konstatering.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Ove Jensen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til det energipolitiske udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

*Meddelelser fra formanden:***Tredje næstformand (Ove Jensen):**

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Erhvervsudvalget (15/1 80):